

czy ustalenie wymiaru świadczenia wyrównawczego powinno zostać przeprowadzone w sposób analityczny, za pomocą oszacowania kolejnych wynagrodzeń, które przedstawiciel handlowy mógłby otrzymać w latach następujących po rozwiązaniu umowy w związku z pozyskaniem przez niego nowych klientów lub znacznym zwiększeniem obrotów handlowych w stosunkach z istniejącymi klientami, i przy wyłącznie następczym dokonaniu ewentualnych korekt kwoty przy uwzględnieniu przewidzianych w dyrektywie: kryterium słuszności i kwoty maksymalnej, czy też dopuszczalne są inne sposoby ustalania wymiaru świadczenia wyrównawczego, w szczególności metody syntetyczne, które w większym stopniu uwzględniają kryterium słuszności i przyjmują górną granicę wskazaną w dyrektywie za punkt wyjścia do obliczeń. W konsekwencji wskazane pytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni przepisów art. 17 i 19 dyrektywy Rady 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek muszą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem *Gerechtshof Arnhem*, wydanym w dniu 27 października 2004 r., w sprawie *N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo*

(Sprawa C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 2 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem *Gerechtshof Arnhem*, wydanym w dniu 27 października 2004 r. w sprawie *N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo*.

Gerechtshof Arnhem zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1.1.1 Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu przeciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 18 WE jedynie ze względu na to, że obowiązek oszacowania należności podatkowych związany z jego opuszczeniem stanowi lub może stanowić przeszkodę dla wspomnianego opuszczenia?

1.1.2 W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pytanie 1.1.1, czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu prze-

ciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 43 WE w przypadku, w którym nie jest od początku pewne lub możliwe do przyjęcia, że będzie ona wykonywać działalność gospodarczą w rozumieniu tego artykułu w owym innym Państwie Członkowskim? Czy dla udzielenia odpowiedzi na wcześniejsze pytanie ma znaczenie fakt, że działalność ta będzie wykonywana w przewidywalnym okresie czasu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, ile może wynosić ten okres czasu?

1.1.3 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.1 lub 1.1.2, czy art. 18 WE lub art. 43 WE sprzeciwia się spornemu uregulowaniu niderlandzkiemu, na mocy którego oszacowania należności z tytułu podatku dochodowego i składek na ubezpieczenie społeczne dokonuje się na podstawie przypuszczalnego uzyskania dochodu z tytułu większościowych akcji w spółce jedynie z tego względu, że uznano, że osoba mająca miejsce zamieszkania w Niderlandach, która przestaje być podatnikiem w tym państwie z uwagi na osiedlenie się w innym Państwie Członkowskim, zbyła swoje akcje stanowiące pakiet większościowy?

1.1.4 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3, ze względu na fakt, że dla umożliwienia odroczenia płatności oszacowanych należności podatkowych należy ustanowić gwarancje, czy istniejąca przeszkoda może być zatem usunięta ze skutkiem wstecznym poprzez uwolnienie wspomnianych gwarancji? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, czy gwarancje te uwolnione są na podstawie przepisów prawa, czy też na podstawie wytycznej administracyjnej, przyjętej lub nie na szczeblu wykonawczym? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, że zapewnia się odszkodowanie z tytułu ewentualnych strat powstałych w wyniku ustanowienia gwarancji?

1.1.5 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3 i negatywnej na pierwsze pytanie pkt. 1.1.4, czy można uzasadnić istniejącą w tym przypadku przeszkodę?

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez *Chiara Catabriga* i *Barry'ego Doherty'ego*, działających w charakterze pełnomocników przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2002/11/WE⁽¹⁾ z dnia 14 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę 68/193/EWG⁽²⁾ w sprawie obrotu wegetatywnym materiałem rozmnożeniowym winorośli i uchylającej dyrektywę 74/649/EWG (Dz.U. L 53 z dnia 23 lutego 2002 r., str. 20), a w każdym razie poprzez niepowiadomienie o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z treści art. 3 wymienionej wyżej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia w życie dyrektywy upłynął dnia 3 lutego 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 17.4.1968, str. 15.

Skarga wniesiona dnia 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa i Giuseppe Bambarę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Włoska:
  - a) nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady niebezpieczne złożone na składowisku w Cà di Capri (Verona) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu;
  - b) nie przyjmując niezbędnych środków, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał te odpady prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B dyrektywy lub aby je odzyskiwał lub unieszkodliwiał na własną rękę zgodnie z przepisami wspólnotowymi;

- c) nie przyjmując, w odniesieniu do tego składowiska, niezbędnych środków, aby w miejscu, gdzie odpady niebezpieczne są zwałowane (zrzucane), były one rejestrowane i identyfikowane oraz, aby nie mieszano różnych kategorii odpadów niebezpiecznych lub odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne.

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG⁽²⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że, ze względów przedstawionych w żądaniach skargi, Republika Włoska, w zakresie dotyczącym składowiska w Cà di Capri (Verona) uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 75/442/EWG, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG i na mocy dyrektywy Rady 91/689/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet

(Sprawa C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Język postępowania: duński)

W dniu 19 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym jest nieważny?